

poznamo madjarsko gospodo, ne moremo reči, da ni v tej pritožbah nič — resnice.

Vunanje države. Sv. Oče letos niso vzprejeli onih gospodov, ki imajo postne pridige v Rimu. Uzrok za to leži samo v tem, ker prihaja toliko tujcev v Večno mesto, da ne preostaja sv. Očetu časa za domačo gospodo. — Tripelalijanca, zveza Italije, Avstrije in Nemčije dela francoski republiki hudo preglavico, toda zastoj si išče zaveznikov zoper njo. Sedaj se kaže že tudi Anglija, da njej tripelalijanca ni na poti, najmanj ji je pa za kako zvezo s francosko republiko. V Sredizemskem morji ne sme le ta sama postati za gospodinjo ter se ne sme Italija potisniti v zatišje. — Koliko spoštuje italijanska vlada kat. cerkev, izpoznamo lahko iz tega, da odstavlja zaporedom župane, čijih imena stojé na adresi do sv. Očeta. — Sedanje ministerstvo francoske republike se le lovi za svoje mesto in vsak den si je v strahu, da ga ne vrže Floquet in njegova stranka z njega. Dolgo to ne ostane, toliko je jasno, ali pa bode naslednje ministerstvo srečniše, tega ni moči izreči. — Anglija zapéra slej ko prej irske poslance, če le kje kedaj zinejo katero, ki ni njej po volji. Sedaj „mrmra“ že več poslancev v ječi in ni še upanja, da pade kmalu tej vladi mrena z oči ter izpozna, da „sila kola lomi“. — Kar je Bismarck hotel, to je dosegel: drž. zbor mu je brez vsega dovolil denarja, da spravi lahko toliko in toliko mož na novo „pod oster meč“. Več ni hotel doma doseči, v drugih, sosednjih državah pa menimo, da vedó ljudje soditi in tedaj ne bodo na njegovo besedo prisegli, češ, da noče vojske. — Z zdravjem nemšk. cesarjeviča bode kmalu bolje, to se pravi: Ni „počen groš“ več vredno. Zdravniki so si vsak den parkrat navskriž ali se vsaj delajo, kakor da so si navskriž. — Rusija térja, kakor se pravi, sedaj glasneje, naj se princ koburški odpravi iz Bolgarije. Za to ste bojda (!) tudi Nemčija in Avstrija. Shod ali konferencija diplomatov naj to odloči! — Bolgarska vlada stavi se čemdalje bolj po robu zoper Rusijo. Doslej se je po cerkvah očitno molilo za blagor cara in njegove rodbine, poslej pa je ostra prepoved na enako molitev. — Pravi se, da sedaj na bolgarskih tleh ni več nemira, pa da je dovolj denarja v drž. kasah. Kdor to verjame, nima malo vere. — Srbski kralj Milan je pomilostil vse, ki so se bili kedaj zoper državo pregrešili ter so za voljo tega prišli v ječo ali pa so jo potegnili čez mejo. S tem se je precej ljudem prikupil. — Turčija vidno odlaša ter se ne odloči ne za bolgarskega kneza, ne zoper njega. — V Ameriki, v New-Yorku je pogorel velik del mesta dne 30. januarsja, zgorelo je samo blaga za 3 milj. dolarjev.

Za poduk in kratek čas.

Štirinajst dni širom sveta.

(Dajje.)

Najbolj imenitna ulica je „na grabah“. Tudi na Dunaji ima najfinejša ulica isto ime. Hrami sicer niso najlepši v ti ulici, pa zaloge so prekrasne. Toliko je nadevano po oknih zlata in srebra in svile in žameta in slonove kosti in biserov, da človeka kar blišči to. Moj gospod tovariš je rekel, da on vsega tega noče imeti; jaz pa si brž nič nisem mislil, ko sem gledal v tista okna.

Nisem zapazil, da bi ljudje jako silili v tiste štacune. Kateri pa je vendar notri zašel, vsak si je komaj oddehnal, kedar je ven prišel, tako so ga orubili in suknjo si je prav lahko zapel, nič mu ni tesno hodila, tako so mu žepe izpraznili. Jaz nisem nič kupil, še prašati nisem upal, kaj katera reč stane. Moj tovariš pa je djal, da bi lahko kaj kupil, pa noče.

Slednjo večerko sva zašla v „židovski okraj“ mesta. Bilo je tako tistega časa, ko solnce zahaja. Veste, kaj tacega pa še v svojem življenji nisem videl. Vse je sedelo zunaj na pragu: stari Abrahami in priletne Sare, pa tudi mladi Izaki in punice Rebeke. Kakor bi bili na pobegu, kakor takrat, ko so bili na pobegu iz Egipta. Pa meniš res, da hočejo pobegniti? Da ti povem: Prej stenice preženeš, kakor se žida iznebiš, kjer si je enkrat brlog napravil.

Pred vsakim pragom jih je bil kup, kakor bučel pred košem, kedar menijo drugi dan rojiti. Toda bučele po medú dišijo, židi pa — ne dišijo. Tako so zanemarjeni in umazani, da se obleka sveti od masti, kakor bi bila svilnata. Vode se pa menda zato ogibljejo, ker se krsta bojijo. Kar ga je mati v ničkah imela, vem, da žid ni več občutil dobrote vode.

Slednjo večer, ko sva midva že večerjala, se vsede pri sosedni mizi sivolasi general in ž njim kakih deset mladih poročnikov k večerji. Kako so gledali mladi poročniki zlati ovratnik generala, njegov zeleni čop na klobuku in njegove rudeče hlače. Marsikateri je zdihnil: o kedaj še bom jaz general! General zopet je radostno gledal mlade korenjake in junake in obhajala ga je želja: o ko bi jaz bil še enkrat takov mladi poročnik. — Človeško srce na tem svetu pač ni nikdar zadovoljno, pa za ta svet tudi ni vstvarjeno.

Potem greva rano že pod kožo gledat, ker drugi dan naju je čakala dolga pot. Treba je bilo začeti na dom misliti.

Zjutraj zarano naju voznik zavleče na železnico. Zajutrek na kolodvoru nama je dobro teknil, ker nama ga je voznik pošteno osolil.

Pičlo ob osmih je začel stroj sopsti in sketati, dokler nas ni ganil, a ko nas je spravil

v tir, potem je šlo tako rekoč ob samem in sicer naravnost na jug.

Okoli desetih smo se peljali mimo okraja Časlavskega. To pa zavoljo tega omenjam, ker hudobni jeziki pravijo, da nobeni vojaki ne smejo marele imeti, razun regimenta, ki se v Časlavi nabira. Ti vojaki imajo neki nose tako navzgor zavihnjene, da bi jim sicer nosnice natekle, če bi bili brez marele. Pa saj veste, da ni res! (Dalje prih.)

Smešnica 8. V neki uradni sloni pisar ob oknu ter gleda dobri dve uri na zidarja, ki popravlja streho na sosednji hiši. „Glej“, reče naslednje „glej moža! Celi dve uri ga gledam a ne gane se naprej. Zakaj pač dobi tak človek plačilo?“ Ali tudi zidarju ne gre v glavo, zakaj da sloni pisar tako dolgo na oknu. „Oj“, reče, „so pa ti škripci prave lenobe. Koj dve uri lahko sloni, pa še za pero ne prime. Tacim lenobam je najboljšje plačilo — palica!“

Razne stvari.

(Cesarjev dar.) Svitli cesar je za šolo pri sv. Lenartu nad Laškim trgom daroval 200 gld. iz lastne blagajnice.

(Družba sv. Mohorja.) Kakor je znano, sklene se koncem tega meseca nabira udov družbe sv. Mohorja. Ni dvoma, da se množi, kakor prej, tako tudi letos število njenih udov, vendar pa še opomenimo naše bralce, naj ne zamudé tega časa ter se še naj vpišejo, če se že niso, v teh dneh!

(Cast. duhovščini.) Corrigatur in Directorio Romano Lavantino: Commemoratio Anniversarii Coronationis Ss. Pp. Leonis XIII. fiat in Missa — non die 24. hujus — die 3. Martii.

(Zlata maša.) Na častitko preč. gg. stolnih korarjev v Mariboru o zlati maši Djakovskega škofa J. J. Strossmayerja, odgovoril jim je prevz. škof tako-le: „Fala liepa, Bog Vas preobilo blagoslovio! Ostajemo vazda svi vjerni i udani Bogu svomu i narodu svomu! Preporučam se i nadalje ljubavi i molitvi Vašoj Strossmayer“.

(Vabilo.) Podpisani odbor uljudno vabi vse p. n. gospode društvenike podružnice šolskega društva sv. Cirila in Metoda v Mariboru in prijatelje narodne šole k obnemu zboru na dan 26. febr. 1888, t. j. v nedeljo ob 8. uri zvečer v čitalnično dvorano s sledečim dnevnim redom: a) Nagovor začasnega predsednika, b) poročilo blagajnika o letnem računu, c) volitev novega odbora, d) razni predlogi.

Za odbor: P. Simon.

(„Jour fix“.) Zadnjo nedeljo so imeli v čitalnici v Mariboru, kakor je v postnem času navada, „jour fix“ ter je tukajšnji g. profesor

izborni obilnim poslušalcem narisal življenje in delovanje pesnika Gundulića. Prihodnjo nedeljo bode istotako „jour fix“ ter se, kakor slišimo, razpravlja o njem imenitno vprašanje: Ali so na zvezdah ljudje?

(Čitalnica.) Pri letnem zboru „Čitalnice“ na Ptuji je bil 12. t. m. g. dr. Fran Jurtela, odvetnik in deželni poslanec enoglasno zopet izvoljen.

(Občni zbor.) „Posojilnica v Šoštanji“ ima svoj redni občni zbor v ponedeljek, dne 27. febr. 1888, ob 10. uri predpoldne. Dnevni red: I. Poročilo o delovanju leta 1887. II. Volitev ravnateljstva in nadzorništva. III. Sprememba društvenih pravil. IV. Predlogi.

Odbor.

(Slovensko uradovanje.) V preteklem letu se je pri okrajnej sodnji v Celju vložilo 557 zemlje-knjižnih prošenj. Pri sodnji v Gornjem gradu se je lansko leto izmed 403 zemlje-knjižnih prošenj vložilo jih 218 v slov. jeziku, toraj čez polovico. Na vse te prošnje vpisalo se je v zemljiške knjige v slov. jeziku. Pri sodnji v Gornjem gradu vpisuje se že 4 leta v slov. jeziku, in sicer vsako leto več.

(Za č. g. duhovnike.) J. Meyerhoff, knjigotržec v Gradcu, oskrbel je k novejši izdaji Pustetovega brevirja „Proprium festorum Dioecesis Lavantinae“ v lični obliki; da se razdeliti v 4 dele in privezati posameznim delom brevirja. Cena 1 gld.

(Krajni šolski svet.) V Središči je krajni šolski svet izvolil tržana Tom. Sajnkoviča za predsednika, šolski ogleda pa je postal trgovec Maks Robič.

(Podpisi.) Župan na Pesnici, gosp. Fr. Schmirmaul je menda precej v zanjkah viteza Schönererja; kajti pošilja svojega sinu od hiše do hiše prosit podpisov na neko peticijo, ki jo hoče g. vitezu priposlati. Škoda, če vsede tudi kateri slov. kmet na te limanice. Schönerer pa Slovenec gresta tako malo vkup, kakor kak Heikeles pa Schönerer.

(Konjski sejem.) Prihodnji četrtek, dne 1. marcija, bode sejem za konje v Marenbergu. Ti sejmi nesó se neki dobro.

(Mrtvoud.) V Gradcu so našli dne 7. febr. Marijo Fröblich iz Ljutomera v postelji mrtvo. Oseminšestdesetletno ženo zadel je mrtvoud.

(Požarna bramba.) Pri požarni brambi v Središči so gg.: Tomaž Sajnkovič, načelnik, Ivan Kočever, namestnik, Jakob Lövi, vodja plezalcev, Maks Robič, vodja brizgalničarjev in Mato Vargazon oskrbnik orodja.

(Ženitev.) V Ljutomeru so na svečnico sklicali 30 parov. Med njimi je bil tudi tisti mladenič, ki je na Krapji minole jeseni bil „ženin“ pri navidezni ženitvi, katero je gospod Šubic iz Ljubljane dal slikati za knjigo, ki jo